

SKRÝŠ V LESE

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COO
BOO

Skrýš v lese

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnsonová
Skrýš v lese – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SKRÝŠ V LESE

MAUREEN JOHNSONOVÁ

SKRÝŠ V LESE

MAUREEN
JOHNSONOVÁ

COO
BOO

PRO BILLYHO JENSENA, SKUTEČNÉHO
NADŠENCE DO ŘEŠENÍ ZLOČINŮ

VYŠETŘOVATEL MUSÍ MÍT NA PAMĚTI, ŽE JEHO ZODPOVĚDNOST
JE DVOUSEČNÁ – MÁ ZA ÚKOL JEDNAK OČISTIT NEVINNÉ
A JEDNAK ODHALIT VINÍKY. PÁTRÁ JEN PO FAKTECH –
PRAVDĚ V KOSTCE.

FRANCES GLESSNER LEEOVÁ

Sabrina Abbottová dělala něco *nelegálního*.

Nepředstavitelné.

Sabrina nikdy nic nelegálního neprovedla. V Barlow Corner's platila za místní světici. Premiantka, co ve volném čase předčítá knížky dětem v knihovně. Ten typ studentky, která se jednou ve školní knihovně tak moc zažrala do výzkumu, že omylem prošvihla jednu vyučovací hodinu, a pak to dobrých patnáct minut rozdýchávala. Někdo, na koho každý rodič mladších žáků ukazuje a říká: „Až budeš chodit na střední, buď jako Sabrina.“

Co by teď ti samí rodiče řekli, kdyby ji uviděli v nechvalně proslulém hnědém džípu Todda Coopera, jak se řítí po lesní stezce a nadskakuje pokaždé, když najede do jámy nebo vyjetých kolejí v hlíně? V rytmu s otřesy a s Led Zeppelin, co hlasitě buráceli z radiomagnetofonu, do sebe narážely zelené chlupaté hrací kostky pověšené na zpětném zrcátku. Tmu mezi stromy a nebem, na kterém visel tenký srpek měsíce, rozčesávaly jen přední světlomety auta. Sabrina neměla Todda, kapitána středoškolského fotbalového týmu a starostova synátora, nikterak v lásce a ani mu nijak zvlášť nedůvěřovala. Todd byl kretén. Ale dneska jede pro zásilku. A má auto.

A tak Sabrina ignorovala večerku a byla na cestě do lesa – čímž porušila hned dvě táborová pravidla. To ale byl jen slabý odvar toho, co se chystali dělat v cílové destinaci.

Přitiskla se blíž ke svému společníkovi. Eric Wilde byl její nový... dá se říct přítel? Takhle daleko se v diskuzích ještě nedostali. Nepochybovala, že by Eric o ten titul stál, a navíc se zrovna nedávno rozešla s klukem, se kterým chodila tři roky. Nebylo kam spěchat. Přišel čas na novou Sabrinu, která žije, podniká věci, která si nedělá kvůli všemu starosti.

Tahle hodná holka potřebovala voraz. Obzvlášť po událostech posledních pár týdnů.

„V pohodě?“ Eric se snažil překřičet muziku.

„Jo,“ odpověděla. Do pusy jí přitom vlétla moucha, a tak ji hned vyplivla.

Je v pohodě? Starosti úplně nezmizely, pořád se zakusovaly do všech jejích myšlenek. Snažila se je vyhnat z hlavy. Dneska to zlomí. Nadobro se zbaví svého strachu.

„Určitě?“

„Jen zima,“ řekla.

Což byla pravda. Byla chladná noc, což bylo ještě znásobené tím, že džíp měl staženou střechu. Měla na sobě jen kraťasy a zelené triko s logem tábora Wonder Falls. Obyčejná Sabrina by byla připravenější a vzala si mikinu – nově Sabrině bude jednoduše zima. Eric jí položil ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Zabořila hlavu do jeho ramene a cítila, jak ji na nose šimrají jeho blond kudrlinky.

Džíp sjel ze stezky a zastavil pod korunami několika stromů. Hudba zmlkla a všichni čtyři pasažéři vystoupili ven.

„To je ono?“ zeptala se Sabrina.

„Tady ne,“ odvětila dívka, co seděla na sedadle spolujezdce. „Ale není to daleko. Musíme jít pěšky.“

Ta dívka se jmenovala Diane McClureová, Sabrinina spolužačka, co taky zrovna odmaturovala na Liberty High. Vysoká zrzka s tělem posetým pihami. Jejich společenské kruhy na střední se nikdy neprotínaly. Sabrina excelovala ve studiu, zatímco Diane se většinu času spíš bezcílně opírala o skříňky a poflakovala se v kuřárně. Byla přesně ten typ člověka, kterému se Sabrina podle svých rodičů měla na hony vyhybat. Diane ale nebyla zlá. Sabrina si ji dokonce docela oblíbila. Byla loajální, svým způsobem pracovitá, a navíc – škola není pro každého. Diane chodila s Toddem, což z ní dělalo pravděpodobně jediný světlý bod na jeho pošramocené pověsti.

Sabrina s notnou dávkou úsilí vylezla ze zadního sedadla džípu, které bylo zaskládané několika taškami zásob.

„Tudy,“ kývl Eric a chytil Sabrinu za ruku. „Povedu tě, má drahá. Žádné strachy, žádné strachy. Do lesa vedou naše kroky!“

Diane i Eric s sebou vzali výkonné svítilny, ale i ony sotva dokázaly pročísnout tmou mezi stromy. Sabrina žila v Barlow Corners od narození a často chodila do lesa, ale nikdy ne takhle daleko a takhle pozdě. Takové věci se prostě nedělaly. Lesy byly temné a hluboké, plné různých stvoření.

„Je to daleko?“ zeptala se a snažila se potlačit úzkost v hlase.

„Už tam skoro jsme. Věř mi. Chodím sem každý týden, znám to tu jako svoje boty,“ odvětil Eric.

„Věřím ti,“ řekla.

„Určitě jseš v pohodě?“ ujišťoval se Eric.

„Jasně. Proč?“

„Tak trochu mi drtíš ruku.“

„Ach!“ Uvolnila stisk. „Omlouvám se.“

„V pohodě. Mám dvě. Vlastně tři, ale to jen proto, že se podělal jeden experiment...“

Rozesmála se. Tohle měla na Ericovi ráda. Dokázal rozptýlit všechny její obavy. Eric věděl, jak žít život naplno, což bylo něco, čemu se od něj chtěla naučit.

„Nikommu nic neřeknu,“ pronesla.

„To je dobře. Nemůžu dovolit, aby mi zavřeli laborku, obzvlášť když jsem tak blízko. Můj výtvar se brzy probudí *k životu*!“

Poslední slovo vykřikl tak nahlas, že cosi vysoko ve větvích se zavrtělo a odletělo.

„Ericu, ty pošuku,“ vyprskla smíchy Diane.

„Říkáš to, jako by to bylo něco špatného,“ opáčil. „Aaaaaa... jsme tady!“

Kužely světla dopadly na nevelikou mýtinu. Kolem ohniště ohrazeného kameny bylo umístěných několik klád.

„Fajn,“ pokračoval Eric a položil na zem tašku, „vy se postaráte o atmosféru, My přineseme matroš. Tudy, má drahá. Jen pár kroků dělí nás.“

Eric ji znovu chytil za ruku a vedl ji dál do tmy. Prošli přes mýtinu a vešli do lesa na opačné straně.

„Jak za to vlastně platíš?“ zeptala se Sabrina a snažila se nezakopnout o kořeny. „Jak to funguje?“

„Všechno zjistíš, milý Bilbo, pokud mě budeš následovat na mojí kouzelné cestě.“

„Vážně jsi mi právě řekl Bilbo?“

„To je z *Hobita*.“

„Já vím, z čeho je, ty pitomče,“ odpověděla se smíchem.

„Nikdy nepochybuj o holce, co pracuje v knihovně,“ utrousil Eric a hluboce se sklonil. „Žádám tě o odpuštění.“

V nedalekém křoví cosi zašustilo a Sabrina bezděčně vyjekla.

„Nic se neděje,“ pronesl Eric a posvítíl baterkou kolem nich. „Tady je spousta zvláštních zvuků. Je pravda, že tě ze začátku můžou vyděsit.“

Sabrinu najednou přepadl pocit, že tu nechce být. Celého jejího těla se zmocnila úzkost. Eric to podle všeho vycítil a zastavil se.

„V pohodě,“ prohodil.

„Nejspíš tam něco je.“

„To asi jo. Mýval. Vačice. Skunk. Ale na mýtinu nebo k ohništi se neodváží.“

„Víš to jistě?“ zeptala se.

„Chodím sem každý týden. Furt něco slyším, jsme přece v lese. Zvířata fakt k lidem nechodí. Radši se drží stranou.“

„Já vím. Potřebuju se uvolnit. Snažím se.“

„To je ono... *snažíš* se uvolnit. Až moc se do toho tlačíš. Celkově na sebe moc tlačíš.“

„Já vím. Já *vím*.“

Svět se pomalu vracel na své místo. Sabrina se zhluboka nadechla a narovнала.

„Můžeme jít,“ řekla. „Jsem v pohodě.“

Pokračovali v chůzi dalších zhruba padesát kroků, až kužel světla ze svítilny dopadl na nevelkou dřevěnou konstrukci. Byl to přízemní posed pro lovce, zhruba dva a půl metru dlouhý a metr dvacet vysoký. Vzhledem připomínal velkou truhlu.

„A jsme tady,“ prohlásil Eric a zamířil rovnou k dřevěné truhle.

„Co je to?“

„Stará lovecká skrýš,“ vysvětlil Eric, podal Sabrině svítilnu a oběma rukama nadzvedl víko. „Schovávali se do ní lovci, když lovili jeleny. Na stranách jsou malé škvírky, skrz které viděli ven.“

„Ujetý,“ utrousila. „Ale hádám, že lov je ujetej sám o sobě. Člověk se plíží za zvířaty, aby je zabil.“

„Pravda. Každopádně tahle už je dost dlouho opuštěná.“

To by si Sabrina domyslela i bez vysvětlení. Truhla byla na dobré cestě se kompletně rozpadnout. Jednotlivá prkna byla zpřehýbaná a ošlehaná větrem, pár z nich trčelo ven. Teď nejspíš sloužila jako domov pro pavouky a hady a další havěť. Když Eric skočil dovnitř a začal se přehrabovat v hromadě nahnílého dřeva, Sabrina se nepatrně otrásla. Až se vrátí do tábora, musí se pořádně prohlédnout, jestli nechtyla klíště.

„Kdepak jsi, kdepak jsi... Ha! Tady jsi.“

Eric se narovnal a pyšně zvedl do výšky pomuchlanou papírovou tašku s logem McDonald's.

„To je všechno?“ podivila se Sabrina.

Eric se vysoukal z truhly a zavřel víko.

„Posviť mi,“ řekl.

Pak položil tašku na zem, otevřel ji a postupně z ní vytáhl použitou krabičku od Big Macu, dva obaly od hamburgerů a použitý kelímek i s brčkem.

„Vidím, že jsem tě neohromil,“ pokračoval. „Leč hled...“

Otevřel krabičku od Big Macu. Nádoba byla až po okraj nacpaná čerstvými aromatickými konopnými palicemi. Další palice se skrý-

valy v obalech od hamburgerů a plastovém kelímku. Sabrina neviděla marihuanu poprvé – spíš ji ale znala smotanou do jointů –, ale ještě nikdy neviděla tak velké množství najednou. Tohle byl extrémně nelegální kopec marihuany, kvůli které by vás mohli vykopnout ze školy. Co víc, kdyby vás s ní chytili, nejspíš byste mohli skončit i ve vězení.

„O odpadky nikdo nezavadí ani pohledem,“ podotkl Eric s úsměvem. „A už vůbec ne o odpadky uvnitř něčeho, co vypadá jako rozpadající se popelnice uprostřed lesa. Docela fikaný, nemyslíš?“

„Asi jo.“

„Asi jo? V tom případě se budu muset víc snažit. Tak pojď, musíme se dát do práce.“

Když se vrátili, mýtiny vypadala mnohem radostněji a útulněji. Uprostřed hořel oheň, na jednom kmeni stála petrolejová lampa. Někdo rozepnul oba spacáky a rozložil je jako deky, aby se mohli uvelebit na měkké flanelové podšívce. Do sametové tmy buráceli z přenosného magnetáku Led Zeppelin. (Diane je zbožňovala. Sabrina je nemohla vystát, ale když chtěl člověk trávit čas s Toddem a Dianou, musel si zvyknout.) Todd s Dianou se rozvalovali na jednom ze spacáků, ládovali se smaženými brambůrkami a zírali na nebe.

„Hleďte!“ zahlasil Eric a okázale zamával taškou ve vzduchu. „Mlíkař přichází. Pochválen budiž matroš!“

Volnou dlaní udělal kornout kolem úst a triumfálně zatroubil. Pak se i se Sabrinou uvelebil na druhém spacáku. Podal tašku Diane, ta ji položila na táč ukradený z jídelny, přisunula petrolejku a vysypala veškerý obsah krabice od Big Macu, načež hromádku začala zkušně přebírat.

„A teď budeme balit,“ pokračoval Eric a vrazil si do úst hrst smažených bramborových lupínků, „jelikož balení je součástí služby. První jsou vždycky naše. Nikdo nebalí tak dobře jako Diane; ta holka je hotová mašina.“

Diane se jala naučenými grify otrhávat palice. Během několika okamžiků ubalila první joint a podala ho Ericovi. Pokračovala v balení, její pohyby byly přímo hypnotické. Eric strčil joint mezi rty, zapálil ho, dlouze si potáhl a podal ho Toddovi. Todd udělal totéž a podal joint Dianě, která si potáhla, aniž by zvedla oči od své práce. Joint skončil u Sabriny, která si ho vzala do ruky. Slyšela jemné prskání papírku.

„Nemusíš si dávat,“ ujistil ji Eric. „Je to jen na tobě.“

Sama je požádala, aby ji vzali s sebou. Chtěla vyzkoušet něco nového a za žádnou cenu nechtěla nastoupit na Kolumbijskou univerzitu a být jediný člověk v ročníku, co nikdy neochutnal marjánku. Tohle byla perfektní příležitost – nikde není ani noha, jen lidi, které zná. Přiložila si joint ke rtům, potáhla a okamžitě se začala zalykat dávivým kašlem. Čekala, že se jí ostatní budou smát, ale ne.

„To se poprvé stane každému,“ prohodil Eric. „Zkus to znovu a pomaleji. Udrž to v sobě, co nejdéle to půjde.“

Znovu si potáhla. Dráždivý kouř ji pálił v hrdle, i tak se jí ale podařilo na několik okamžiků zadržet dech, než se opět rozkašlala na celé kolo, i když tentokrát méně intenzivně. Po chvíli přišla takřka nepatrná změna. Uvolnění. Zaměřila se na hudbu – zničehonic potřebovala přeladit na něco jiného.

„Může někdo vyměnit kazetu?“ zeptala se.

„Jasně,“ prohodil Eric. „Co chceš poslouchat?“

„Fleetwood Mac.“

„Můžeme to tam dát?“ chtěl vědět Eric. „Hodte tam *Rumours*.“

Druhý pár otráveně zamručel.

„No tak,“ řekl Eric s úsměvem. „Je to její poprvé. Ať poslouchá, co chce.“

Diane neochotně zalovila v batohu a vytáhla audiokazetu. Zastavila tu, která zrovna hrála, a vložila do tranzistoru novou. Mezi potměšlé stromy a praskání táboráku se začalo linout nezaměnitelné brnkání kytary a hutný, pomalý rytmus bubnů. Sabrina se opřela

o kládu a nechala se pohltit hudbou. *Rumours* bylo její oblíbené album. Musela ho slyšet už nejméně tisíckrát. Zнала všechny texty nepaměť, ale obzvlášť dneska ji přišly křišťálově jasné.

Running in the shadows, damn your love, damn your lies

„Ericu,“ špitla.

Sklonil se k ní a zadíval se jí do očí. Měl pohlednou tvář. Milou. Visela nad ní jako měsíc.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„K čertu s tvými lžemi...“

„To si piš.“

Kus za nimi, mimo dosah tlumené záře plamenů – co se to tam mezi těmi stromy pohybuje? Sova? Mýval? Čarodějnice, co vládne životu jako letící pták, nebo duch, nebo...

Ne. Byl to kousek pytlíku od brambůrků, co vzplál a vzlétl do výšky.

„Omluvte nás,“ pronesl Todd a spolu s Dianou se odlepil od země a začal táhnout spacák dál od ohně, dál ke stromům, až zmizeli ve tmě. Sabrina natáhla krk a pozorovala, jak odchází, pak se otočila zpátky na Erica.

„V pohodě,“ ujistil ji Eric. „Nijak na tebe netlačím ani nic takového. Jen tu chvíli posedíme, dáme si brambůrky, budeme poslouchat muziku.“

Sabrina se uvolnila, uvelebila pod Ericovou paží a opřela hlavu o jeho rameno.

„Mám sucho v krku,“ postěžovala si.

Eric se natáhl a odněkud vylovil colu, otevřel ji a podal ji Sabrině. Tekutina byla teplá, ale vítaná. Klouzala jí hrdlem, sladká a lepkavá, a navlhčila její vyprahlé rty. Chutnala výborně. Ne jeden zátah vypila půlku plechovky.

„Co na to říkáš?“ zeptal se.

Místo odpovědi si krkla a na celé kolo se rozřehtala.

„No vida,“ prohodil Eric. „Tak se mi to líbí. Vidiš? Všechno není tak zlý.“

Všechno nebylo zlý, spíš nevysvětlitelně k smíchu. Cítila, jak se jí uvolňují svaly, načež se zabořila do nadýchaných záhybů spacáku.

„Tak takhle se člověk cítí, když se... zhulí?“ zeptala se.

„Jo,“ přitakal Eric. „Hoď se do pohody, poslouvej muziku. Nemusíš nikam chodit ani nic dělat. Já si jen odskočím, hned jsem zpátky.“

Vyškrábal se na nohy a zamířil ke stromům. Cestou dramaticky zakopl o pařez a teatrálně předstíral, že se kácí k zemi – očividně šlo jen o divadlo pro její pobavení, a Sabrina znovu vyprskla smíchy. Pak Eric zmizel v houští.

Sabrina si opřela hlavu o kládu. Obklopovaly ji dlouhé stíny, háv kouře se líně mísil s hudbou jako mez. Věděla, že když zavře oči, tak se všechno kolem ní roztočí a svět přestane dávat smysl. Už teď skoro nedával.

Basová linka písničky připomínala tlukot srdce. *Buch. Buch. Buch.*

Break the silence, damn the dark, damn the light

Být členem Fleetwood Mac znělo jako děsně vážná záležitost. Zbožňovala je. Tohle album jí letos uprostřed všech těch hrůz, které se staly, poskytlo nepopsatelnou útěchu. Hrůzy, na které teď rozhodně *nebude* myslet, přikázala si v duchu. Snažila se zaostřit na stíny za tábořištěm. Kdesi za ní vydávali Diane s Toddem spoustu zvuků. To, co prováděli, bylo očividně dost vášnivé.

Buch. Buch. Buch.

Zírala na táč plný drobných nadrcených lístečků a palic, na pytlík s brambůrky, na oheň, na srpeček měsíce. Poslední dobou ji trápí tolik věcí. Proč se nechala tak vystresovat? Tohle je Barlow Cor-

ners, místo, kde lišky dávají dobrou noc a kde se nikdy nic nestalo. Že ano?

UVědomila si, že začala hrát další písnička. Počkat, tohle je *Gold Dust Woman*. To je čtvrtá skladba na druhé straně alba. Vůbec si nevšimla, že ostatní písničky už hrály a že uplynulo tolik času. Jak dlouho byla mimo? Deset minut? Tak nějak? Proč je pořád sama?

„Ericu?“ zavolala.

Bez odpovědi.

„Ericu!“ zavolala znovu, tentokrát hlasitěji.

Bylo ticho, až na Stevie Nicks, která zpívala o černé vdově a ble-dém přízraku a drakovi. Skladba nabírala na intenzitě. Sabrina měla pocit, že ji její vlastní tělo táhne k zemi, stíny se prodlužovaly, a když se pokusila pohnout, všechno se líně táhlo jako sirup. Pomocí loktů se doplazila k radiomagnetofonu a ztlumila zvuk.

Všude kolem panovalo ticho.

„Diano? Todde? Ericu?“

Nikdo neodpověděl.

Část její mysli se jí snažila namluvit, že se nic neděje. Třeba se Eric jen vrátil k lovecké skrýši. Diane s Toddem měli jinou zábavu a nevnímali svět kolem sebe. Jenže druhá, mnohem hlasitější část mysli jí našeptávala, že je něco špatně, špatně, *špatně*.

Rozhodla se poslechnout druhý hlas.

S námahou se zvedla na nohy. Země byla zároveň příliš blízko i příliš daleko a její oči si jen těžko zvykaly na přechod mezi září z táboráku a tmou. Zamrkala, aby znovu zaostřila, a natáhla se po světlně. Je trochu trapas zrovna teď Dianu a Todda otravovat, ale udělá to tak jako tak. Zvedla lucernu a rozhlédla se kolem sebe, pak udělala pár nejistých kroků ve směru, o kterém si myslela, že se ti dva vydali. Asi minutu nebo dvě tápala ve tmě, zakopávala o kořeny stromů i vlastní nohy, než je konečně našla na zemi, jak se k sobě tisknou.

„Hej,“ hlesla a klopýtala za nimi. „Hej, Eric je...“

Když na ně promluvila, neposadili se. Vlastně se vůbec nepohnuli. Na způsobu, jakým leželi, bylo něco nepřírozeného. Sabrinino srdce začalo vyvádět, zběsile bušit, nutilo ji lapat po dechu. Celé její tělo zaplavil zmatek, který se jí pevně usadil v hrdle.

Za jejími zády se ozvaly kroky.

Otočila se.

Někde v hloubi duše tušila, že to není Eric, a měla pravdu.

STŘEDOŠKOLSKÁ SLÍDILKA Z ELLINGHAMOVY AKADEMIE

Germaine Battová

Většina středoškoláků má jednoho nebo více koníčků. Někdo hraje na hudební nástroj. Někdo sportuje. Někdo zase píše, kreslí nebo něco vyrábí.

Stephanie „Stevie“ Bellová řeší zločiny.

Stevie je studentkou prestižní Ellinghamovy akademie, jež se nachází na okraji města Burlington ve státě Vermont. Ano, té bájně instituce, kterou založil magnát Albert Ellingham jako místo pro hravé a kreativní vzdělávání. Na Ellinghamu se neplatí školné ani neskládají přijímací zkoušky. Studenti jsou vybíráni na základě svých vášní, zájmů a talentů. Ellingham přijímá žáky, kteří mají specifické ambice a sny, a pomáhá jim jich dosáhnout. Nebo alespoň s takovým záměrem Albert Ellingham školu v roce 1935 otevíral. O rok později, v roce 1936, se stala místem činu jednoho z nejproslulejších zločinů dvacátého století, kdy došlo k únosu Iris Ellinghamové, Albertovy ženy, a Alice Ellinghamové, jejich dcery. Z školních pozemků rovněž zmizela studentka Dolores „Dottie“ Epsteinová. Těla Iris a Dottie byla nalezena o několik týdnů později; Alici Ellinghamovou již nikdo nikdy nespatriil. Případ je lákavou tematikou pro nadšence do skutečných zločinů a předmětem bezpočtu článků, knih a dokumentů.

Stevie Bellová se na Ellingham přihlásila s tím, že případ vyřeší, což byl odvážný a možná nesplnitelný cíl, škola nicméně Stevie přijala a dovolila jí se o vyřešení pokusit. Několik týdnů po příjezdu na Ellingham zemřel při nehodě Steviein spolužák, internetová senzace Hayes Major. Z Ellinghamu se opět stalo místo tragédie.

Stevie Bellová, středoškolská slídkilka, pojala podezření, že Hayeso-va smrt nebyla nehoda. Během následujících týdnů zemřely ještě další dvě osoby s vazbami na školu.

To je spousta nehod a spousta úmrtí. Stevie se ale nenechala od-

radit, a to ani když vrah uprostřed noci promítal na stěnu v jejím pokoji výhrůžný vzkaz. S pomocí několika dalších přátel, včetně autorky tohoto článku, pokračovala ve vyšetřování a odhalila viníka. Pachatel [pokračování dostupné po přihlášení]...

1

Vražda je špatný a zavrženíhodný čin, o tom není pochyb. Na tomto faktu visela Stevieina budoucnost. Chtěla zločiny řešit, ne páchat. Jenže aby je člověk vyřešil, musí pochopit, proč se staly. Motiv. To je klíč. Všechno je o *motiv*u. Rozumět příčinám, které k činu vedly. Co dostane lidskou bytost až do bodu, ze kterého není návratu? Musí to být nebývale silný impuls.

„Vezmu si... padesát... máte... šunka se sníženým obsahem soli?“

„Ano,“ odpověděla Stevie s pohledem upřeným na ženu na opačné straně pultu.

„Která to je?“

„Ta s cedulkou, šunka se sníženým obsahem soli.“

„Kde?“

Stevie ukázala na zaoblený kvádr uzeniny se zapáchnutou cedulkou, na které stálo „Šunka se sníženým obsahem soli“.

„Aha. Fajn. Vezmu si... asi... dejme domu dvacet pět deka, a pak... máte nízkotučný ementál?“

„Ano.“

„Kde?“

Stevie ukázala na kvádr sýru s podobnou cedulkou.

„Ach.“ Nízkotučný ementál ženu z nějakého důvodu zklamal. Kousla se do rtu a zabořila oči do mobilu. „V receptu stojí nízkotučný ementál, ale... nemáte náhodou nízkotučný provolone?“

„Ne,“ odvětila Stevie.

„Aha. No. Hmmm.“

Co říká o vraždách legislativa státu Pensylvánie? Určitě v ní stojí něco o lidech, co chodí do lahůdkářství, vyptávající se na věci, které jsou zcela zjevně napsané na cedulkách, a zdržují tak nejméně deset lidí za sebou. Je pátek večer, což znamená, že si lidi chtějí nakoupit maso na víkendový oběd a další uzeniny a jít domů. A pak tu byla tahle ženská, ztracená uprostřed tajuplných pokladů lahůdkářského pultu.

„Máte...“ začala žena.

V bezprostřední blízkosti pultu se nachází celá řada vražedných zbraní. Spousta nožů. Suverénně nejnebezpečnějším nástrojem byl kráječ na maso, jenže ten by se těžko dal použít jako zbraň. Je moc těžký, a navíc má bezpečnostní pojistku. S trochou důvtipu by to ovšem šlo...

„Tak já...“ Žena zamžourala přes sklo. „Hm, tak já si asi vezmu ten ementál. Nízkotučný ementál. A patnáct, ne... počkat. Nejspíš budu dělat dvakrát tolik, takže... no... patnáct deka asi bude stačit. Nebo...“

Člověk by musel svoji oběť dostat na správnou stranu čepele. Pořádně ji přidržet. Takhle by šlo i odřezat prsty...

„Slečno?“

Stevie se vrátila myšlenkami zpátky na zem. Uvědomila si, že poměrně dlouho zírala na kráječ a strkala do něj imaginární prsty.

„Patnáct deka nízkotučného ementálu,“ zopakovala žena s notnou dávkou kousavosti, jako by bylo od Stevie vrchol nehoráznosti, že ji nechává *několik sekund* čekat. V jejím hlase nebyla ani špetka sebereflexe nad tím, kolik času strávila nad vlastními víkendovo-obědovými myšlenkami. Stevie si všimla, že žena vrhla na kohosi ve frontě pohled, jako by chtěla říct *Chápete, co za lidi tu nechávají pracovat?* Stevie zatnula čelist a vytáhla z chladicího pultu těžkou cihlu sýra.

„Tenký!“ vyjekla žena. „Chci tenký plátky!“

Stevie začala znovu zvažovat využitelnost kráječe. Není to dvakrát elegantní zbraň, ale úkol by splnila.

Sláva je vrtkává dáma. Jednu minutu byla středoškolskou slídilkou, oslavovanou na internetu za to, že na svojí výběrové internátní škole chytila vraha. Psaly se o ní články. Její tvář se objevila na hlavních stránkách několika zpravodajských serverů – krátké blond vlasy, co si stříhala sama, trčely do všech směrů, obličej, který v reálu vypadal docela normálně, na fotkách působil až moc kulatě. Hlavní hvězdou tak byl její červený vinylový kabát. Školní rok zakončila jako celebrita. Postarala se o to, aby její školu nezavřeli. A – i když o tom svět příliš nevěděl – vyřešila jeden z největších případů minulého století.

A pak... se svět přesunul k další hvězdičce. Stevieino jméno čas od času někde vyskočilo, pak méně často, pak skoro vůbec. Potom se vrátila ze školy domů na okraj Pittsburghu. Do svých domovů rozestetých ve všech koutech země se rozutekli i její kamarádi z Ellinghamu. Na její staré místo v obchodním centru najali nového brigádníka a měla obrovské štěstí, že se jí vůbec podařilo ulovit tuhle práci v supermarketu, čtyři dny v týdnu, od čtyř do jedenácti.

Stevie práce jako taková tolik nevadila. Ano, první polovina směny jí lezla na nervy – od čtyř do osmi u pultu s lahůdkami. Ráda řadila věci, naplňovala nádoby, krájela, balila. Jenže všechny tyhle libůstky braly za své, když se musela bavit s lidmi. Práce se zákazníci ji naučila spoustu věcí. Poznala člověka, který se přišel vybavovat, i člověka, co si myslel, že když mu Stevie krájí šunku, tak má nárok na celou její duši. Potkala vystresované i zmožené lidi, co si v hlavě přepočítávali cenu každé položky. Zjistila, že zákazníci mají obzvlášť v oblibě tavený sýr, a že vlastně nemá tušení, co v taveném sýru je.

Druhou polovinu směny rozebírala salátový bar, což byla jednoznačně nejlepší část celého večera. Od té chvíle se většinou už nemu-

sela bavit se zákazníky. Sice dokud supermarket nezavřel, tak technicky vzato nesměla mít v uších sluchátka, ale nikdo to nijak zvlášť neřešil, obzvlášť když dělala práci, při které se nemusela věnovat lidem. A tak mohla vyndávat pařáky, házet zbylé ovoce a zbylou zeleninu do boxů a čistit podezřelé usazeniny z gigantických nádob na dresink, a u toho hodinu a půl poslouchat podcasty o skutečných zločinech. Zrovna vysypávala krvavě rudé zbytky nakládané červené řepy, když jí zazvonil telefon.

„Čau,“ pronesla polohlasem.

„Jak se má moje princezna?“ zatrylkoval David.

„V práci, nemůžu mluvit. Co ty?“

„No, já jsem... Zapomněl jsem jméno toho města. Šli jsme na večeri do Cracker Barrelu. A teď jsem v místní hasičárně, kde skupině místních kandidátů asistuju u tomboly. Když se zadaří, možná se časem u tvých dveří objeví koš plný koupelnových solí s vůní levandule. Co pro mě máš ty?“

„Máš rád napůl prošlý bramborový salát?“ zeptala se. Pak si všimla, že si ji její nadřízený zvědavě prohlíží.

„Musím padat,“ sykla. „Myslím, že ví, že telefonuju.“

„Zavoláme si pak. A nezapomeň, jestli tyhle podtácky, na které právě teď koukám, říkají pravdu, tak někde ve světě je už po poledni, takže si můžeme dát víno. Zkus se nad tím zamyslet.“

V jedenáct hodin si Stevie Bellová, středoškolská slídkilka a ničitelka salátových barů, pípala odchod a vykročila do dusné noci. Hned za rohem byl přistavený vínový minivan její matky. Pořídit Stevie vlastní auto bylo mimo finanční možnosti rodiny Bellových, a tak ji každý večer po práci vyzvedával jeden z jejich rodičů.

„Měla ses hezky?“ zeptala se máma hned poté, co Stevie nastoupila do auta.

„V pohodě. Vzala jsem ti ten sýr, cos chtěla.“

Tavený, pochopitelně.

„Mluvila jsi dneska s Davidem?“ pokračovala ve výslechu máma a vyjela z parkoviště.

„Hmm.“

„Jak se má?“

„Fajn,“ odtušila Stevie.

„Je to dobrý kluk.“

Stevie se svými rodiči dlouhou dobu nevycházela, protože tak docela neplnila očekávání, která Bellovi měli od své dcery. Dcery mají ulítávat na maturitních šatech, nových účesech a nakupování. Stevie všechny tři věci připadaly fajn, ale příliš jim nerozuměla – minimálně ne tak, jak by jim správná dívka rozumět měla. Nikdy v životě neměla nutkavou potřebu se vyfintit, nechat si udělat vlasy a nehty, sladit kabelku s botami. Prázdně zírala na instagramové reklamy lákající ke koupi nových paletok očních stínů, které podle jejího názoru vypadaly úplně stejně jako všechny ostatní paletky. Jediný kus oblečení, který doopravdy zbožňovala, byl její vintage vinylový nepromokavý plášť ušitý někdy v sedmdesátkách. Většinu času nosila černou, protože jí jednak slušela a jednak se vždycky hodila ke kabátu. Někdy měla pocit, jako by postrádala čip nebo gen nebo něco, díky čemu by jí záleželo na módě, ale nikdy se tím příliš netrápila.

Před nástupem na Ellingham byla Stevieina absence tradičního dívčího půvabu častou třecí plochou, která ale v posledních měsících notně oslabil, a kupodivu ne proto, že Stevie vyřešila vraždu. Ne. Rodiče si získala na svoji stranu proto, že si našla přítele – a nejen tak ledajakého. Stevie chodila s Davidem Eastmanem, shodou okolností synem senátora Edwarda Kinga. Stevieini rodiče Edwarda Kinga zbožňovali. To, že se nedávno ukázalo, že byl hlavním aktérem obřího skandálu, kvůli kterému musel stáhnout svoji kandidaturu na prezidenta, jejich lásku k němu nijak neoslabilo. Podobně jako jiní oddaní věřící byli i oni přesvědčení, že čím více obvinění se na Kingovu hlavu snáší, tím větší má pravdu a tím spíš je to vina někoho úplně jiného.

Její rodiče neměli nejmenší tušení, že svého otce napráskal právě David. A už vůbec netušili, že Stevie viděla důkazy proti Edwardu Kingovi na vlastní oči.

Když King zjistil, co jeho syn provedl, okamžitě ho odvezl ze školy. David tak dokončil školní rok dálkově a pak se hned vydal pomáhat s putovní kampaní propagující registraci voličů. Hodně cestoval, a proto nevěděl jméno města, ve kterém tráví noc, a proč byl v Cracker Barrelu s koši plnými levandulových solí do koupele a podtácků.

Stevieini rodiče o většině z toho nevěděli. Tušili, že David dokončil střední školu mimo kampus a že je někde na nějaké stáži nebo pracovně-studijní cestě. Důležité bylo jen to, že Stevie má přítele – v jejich očích naprosto dokonalého –, a tím pádem splnila svoji misi.

Byla to ta nejabsurdnější věc, která se Stevie kdy přihodila a kvůli které měla chuť v jednom kuse ječet, ale zároveň chtěla udržet tenhle podivný křehký mír, aby se na podzim mohla vrátit na Ellingham a další rok jít na vysokou.

Ale co pak? Na Ellingham ji vzali s tím, že vyřeší případ. To udělala. Byl to takřka nemožný úkol, ale ona ho splnila.

Co má dělat teď? Co bude studovat? Kam půjde dál?

Každou noc na ni doléhal nevysvětlitelný pocit prázdnoty. Nejčastěji, když si rozeplula bezpečnostní pás a vystoupila z auta, cítila ze sebe pach uzenin z pultu lahůdek a kousala se do jazyka, aby na mámu kvůli té záležitosti s přítelem nevyjela.

Před spaním si Stevie projížděla zprávy na mobilu. Když se podrobnosti o případu Ellinghamových dostaly na veřejnost, chodily jí desítky zpráv denně – žádosti o komentář do médií, podezřelé nabídky ke spolupráci („Podle nás jsi dokonalá adeptka na propagaci našich paleo meníček“), úchyláci a lidi, co po ní chtěli pomoc s pátráním po ztracených příbuzných nebo psech. Zprávy od médií byly v pohodě, ale časem vyšuměly. Bizarní nabídky přestaly chodit úplně. Stevie soucítila s lidmi, co pohřešovali příbuzné nebo psy, ale na

dálku jim většinou nemohla nijak zvlášť pomoci. A tak tu zbyli jen úchyláci. Ti jediní zůstali věrní.

Dneska obdržela jeden vzkaz o ztracené kočce, dvě zprávy, ve kterých stálo „čau“ a nic dalšího, a náhodný obrázek plyšového medvídky se srdcem v náručí. Mezi tím vším byla ovšem zpráva, jejíž předmět se od ostatních odlišoval: „Tábor Wonder Falls.“

Na světě existoval jen jeden tábor s tímhle jménem.

No, to nejspíš není pravda, takových míst ve skutečnosti může být spousta. Ale jen jeden tábor Wonder Falls byl spojovaný se skutečným zločinem.

Otevřela zprávu.

Stevie,

jmenuji se Carson Buchwald a jsem majitel firmy Bedny bedničky (nejspíš jsi o ní slyšela). Nedávno jsem koupil tábořiště v západním Massachusetts s názvem tábor Sunny Pines. Dřív se mu říkalo tábor Wonder Falls. Jo. Ten tábor Wonder Falls.

Aktuálně pracuju na podcastu/dokumentu o vraždách, které se tam odehrály. Skrýši v lese. Četl jsem, co se ti povedlo na Ellinghamově akademii. A protože jsem docela bedna (což je ironické, já vím, protože jsem šéf Beden bedniček)...

(Stevie se zamračila na displej.)

... hned jsem si na tebe vzpomněl. Co bys řikala na to, že bys sem na léto přijela na brigádu a přitom mi pomohla nahlédnout pod pokličku případu? Technicky vzato bys byla táborová instruktorka, ale ve skutečnosti bys měla prostor pracovat na případu. Můžu ti proplatit cestu a zaplatit za tvůj čas. Když budeš chtít, můžeš si s sebou vzít kamarády. Koneckonců jsme na táboře – je tu spousta místa.

Jestli tě moje nabídka zaujala, ozvi se. Doufám, že se domluvíme.

Carson Buchwald
CEO a zakladatel společnosti Bedny bedničky
„Co je uvnitř, to se počítá!“

No. Tomu se říká zajímavý zvrat.

7. ČERVENCE 1978

7:30

Ranní hlášení drnčelo mezi stromy a plašilo ptáky.

„*Dobré ráno, tábore Wonder Falls! Vítejte do dalšího překrásného dne!*“

Brandy Clarková zabořila obličej do polštáře a přitiskla si ho k uším ve snaze vytěsnit táborový rozhlas, světlo, ptáky, pištění a chichotání probouzejících se dětí. Moc brzo. Moc ráno.

Ještě pár minut. Prosím.

Brandy v noci vstávala hned pětkrát, kvůli Claire Parsonsové. Claire bylo osm a bála se chodit sama na záchod. Umývárny stály zhruba deset metrů od chatky a Claire potřebovala čurat častěji než kterékoli jiné dítě na světě. Brandy zkusila všechno – zabavit Claire po večeři pitíčka, ještě před večerkou s ní jít hned třikrát na záchod, navrhnout, že se může vyčurat do lahve na verandě před chatkou, aby nemusela chodit do umývárny. Když jí řekla, aby šla sama, Claire se postavila vedle její postele a dloubala do ní mokrým prstíčkem tak dlouho, než vstala. (Proč jsou dětské prsty vždycky mokré? Od čeho?)

Brandy se většinou dělila o záchodovou pohotovost se svojí spolu-instruktorkou Dianou McClureovou, jenže Diane se nevrátila z nočního dostaveníčka se svým klukem.

„Jedeme popít pivo a zakouřit si,“ prohlásila Diane večer předtím. „Do dvou budu zpátky. Slibuju.“

No jasně.

„V jídelně na vás už čekají lívance a po snídani zahájíme softballový turnaj, tak vstávat a cvičit, děvka!“

„Zmlkni zmlkni zmlkni zmlkni...“ mumlala Brandy do polštáře.
„Zmlkni a zhebni. Zmlkni a zhebni.“

„Cože?“

Brandy se otočila a zamžourala na Bridget Lordeovou, další tábornici, která stála přímo vedle její postele. Táborníci spali v hlavní části chaty, zatímco instruktoři měli k dispozici maličký pokojík oddělený překližkou pro větší soukromí. Táborníci mohli do pokojů instruktorů vstupovat jen v případě nutnosti. Většina z nich tohle pravidlo respektovala, což se ale nedalo říct o Bridget. Bridget byla práskačka od přírody s vytříbeným čichem na vyčmouchávání průšvihů a nezdráhala se vlézt člověku až pod nos, aby zjistila, co se děje.

„Kde je Diane?“ chtěla vědět Bridget.

„Nevím,“ zamrlala Brandy a promnula si oči.

„Byla celou noc venku?“

Brandy byla sice na Dianu pekelně naštvaná, ale na táboře přece jen platila nepsaná dohoda – instruktoři si navzájem kryli záda. Když někdo vyrazil do lesa užít si trochu soukromí, vynechal kontrolu postelí nebo obešel nějaké táborové pravidlo, ostatní ho jednoduše nenapraskali.

„Ne,“ odpověděla Brandy a vyškrábala se z postele. „Nejspíš si šla dát brzkou sprchu.“

„Proč?“

„Víc teplý vody. Nevím.“

„Neslyšela jsem ji vstávat,“ trvala na svém Bridget.

„No a? Slyšíš snad každý zašustění?“

„Skoro. Jednou jsem svoji ségru slyšela *kouřit*. V garáži. A to jsem byla u sebe *v pokoji*.“

Brandy jí věřila. Bridget jí naháněla hrůzu.